

קונטרס

שְׂמֵחַת פּוּרִים

יעורר ויחזק את נשמות ישראל על אחדות ואהבה, שעל-
ידי־זה מוחקים ומבטלים את המן־עמלק, שכל ענינו הוא רק
פרודים, ועל־ידי תקף השמחה שבר ישראל שש ושמח
בשמחת אלקותו ותברך המתגלה ביום הפורים, זוכים לתקן
את כל מה שפגם במשך כל ימי חייו בשנאת ישראל, רחמנא
לצלן, וזוכה להתאחד עם כלל נשמות ישראל.

בנוי ומיסד על־פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל־פי דברי תלמידו, מורנו

הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אגיס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי

חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על־ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובכ"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, שְׁאַצֵּל אֲנִשֵּׁי שְׁלוֹמֵנו
שְׂמַחַת פּוֹרִים זֶה עֲנֵן אַחַר לְגַמְרֵי, פִּי
תִּכְרַף-וּמְיָד כְּשֶׁרַק מְשַׁפְּרִין, מִתְחִילִין
לְכַפּוֹת וּלְהַתְּוִדוֹת עַל הָעֲוֹנוֹת וְחוֹזְרִים
בְּתִשׁוּבָה, וְאֵין לְאַף אֶחָד אֵילוֹ חֲשֻׁבוֹנוֹת
פְּרָטִיִּים עִם הַזּוֹלָת.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתכו)

קוּנְטָרס

שְׂמַחַת פּוּרִים

א.

אַמוּנָה

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְזַכֵּר, שְׁעַקֵּר "שְׂמַחַת פּוּרִים" הוּא הָאַמוּנָה בְּבוֹרָא כָּל עוֹלָמִים, שְׁאָדָם צָרִיךְ לְהִתְחַזֵּק בְּאַמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבַּרְךָ, לְדַעַת שְׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְנַהֵיג אֶת עוֹלָמוֹ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים, בְּצַדִּיק וּבְמִשְׁפָּט, וְדָבָר גְּדוֹל וְדָבָר קָטָן לֹא נַעֲשֶׂה מַעֲצָמוֹ אֶלָּא בְּהַשְׁגַּחַת הַמַּאֲצִיל הָעֲלִיּוֹן, וּכְפִי שְׁאָדָם מְכַנִּים בְּעַצְמוֹ יְדִיעָה זוֹ, שֶׁהַכֹּל זֶה אֱלֻקוֹת וְאֱלֻקוֹת זֶה הַכֹּל, אֲזוֹ הוּא שְׂמַח, וְזוֹ "שְׂמַחַת פּוּרִים". לְזֹאת הַמֶּן-עַמְלֵק רָצָה לַעֲקֹר מִנְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אֶת הָאַמוּנָה. כִּי חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים אוֹמְרִים (בְּמִדְבַר רַבָּה, פְּרָשָׁה יג, סִימָן ה'): גִּאוֹת אָדָם תִּשְׁפִּילֵנוּ — זֶה עַמְלֵק, שֶׁנִּתְגָּאָה עַל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּחִרוּפָיו וּבְגִדּוּפָיו. עַמְלֵק מְכַנִּים סִפְקוֹת בְּעַם יִשְׂרָאֵל — "הֵישׁ הַיְי"ה בְּקַרְבָּנוֹ אִם אֵין" (שְׁמוֹת יז), וְהוּא מִתְרִים

כְּלָפִי מַעֲלָה, וְ"מִלְחָמָה לֵה" בְּעַמְלֵק מְדַר דִּר", בְּכָל דּוֹר
 וְדוֹר יֵשׁ לָנוּ עֶסֶק עִם הַמֶּן-עַמְלֵק, שְׁרוּצָה רַק לַעֲקֹר אֶת
 הָאֱמוּנָה מִנְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. וּבְרַגַע שְׁאִין לְאָדָם אֱמוּנָה
 בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, בַּר מִיָּנֹן, מִזֶּה בָּא, שֶׁהוּא עָצוּב,
 שָׁבוּר, מְדַכָּא, עֲצָבָנִי, וְאִין לוֹ אֵל מִי לִפְנוֹת. כִּי בְּפִרוּשׁ
 אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּשֵׁי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ז'), שֶׁעֲקֹר הַגְּאֻלָּה
 תִּהְיֶה רַק עַל-יְדֵי אֱמוּנָה, אִם תִּתְגַּלֶּה הָאֱמוּנָה בְּעוֹלָם,
 שְׁכָלָם יֵאֱמִינוּ בְּבוֹרָא עוֹלָם, כְּלָם יִמְשִׁיכוּ עַל עֲצָמָם אֶת
 הָאוֹר אִין סוּף בְּרוּךְ הוּא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, כֹּל אֶחָד יִדְבֹּר
 אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְכָל צָרְכָיו יִבְקֹשׁ רַק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, זֶה תִּהְיֶה
 הַגְּאֻלָּה. וְלִהְפֹּךְ — עֲקֹר הַגְּלוּת רַק מִחֲמַת חֶסֶד
 אֱמוּנָה, שְׁאִין לְאָדָם אֱמוּנָה בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁזוֹ
 קִלְפַת הַמֶּן-עַמְלֵק, שְׁרוּצָה לְקַרֵּר אֶת גִּשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל,
 שְׁלֹא תִהְיֶה לָהֶם אֱמוּנָה בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וּמִשָּׁם
 סוֹבְלִים אֶת הַסִּבָּל הַנּוֹרָא, שְׁכָל אֶחָד מֵאֲתָנוּ סוֹבֵל, וּמִזֶּה
 נוֹבֵעַ, שְׁאָנוּ עָצוּבִים. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים!
 "שְׁמַחַת פּוּרִים" זֶה מִלְחָמָה בְּעַמְלֵק, לְלַחֵם
 בְּאִפִּיקוֹרְסִים, בְּכוֹפְרִים וּבְלִיצָנִים, שֶׁהֵם מִתְלוֹצְצִים מִכָּל
 הַקְדוּשׁ לְעַם יִשְׂרָאֵל. וּבְשִׁבִיל זֶה אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ
 הַקְדוּשִׁים (מְדַרְשׁ שְׁמוּאֵל יב): "לֵץ תִּפְּה" — זֶה עַמְלֵק; כִּי
 כָּל עֲגִין עַמְלֵק רַק לַעֲשׂוֹת לִיצָנוֹת מִכָּל דְּבַר שֶׁבְקִדְשָׁה,
 אֲבָל אֲנַתְנוּ עִם יִשְׂרָאֵל, מֵאֱמִינִים בְּנֵי מֵאֱמִינִים,
 מִתְחַזְּקִים בְּאֱמוּנָה, זֶה "שְׁמַחַת פּוּרִים", שְׁאִינְנוּ

מסתכלים על שום עמלקים, שרצחו את נשמות ישראל: אנשים, נשים וילדים בדם קר, על שום ערב-רב שנתערבו בנשמות ישראל, שאינם מתבישים לדבר נגד הקדוש-ברוך-הוא ונגד כל הקדוש לעם ישראל. לכן אומרים חכמינו הקדושים (פרכות נח.): "לך ה'ה"ה הממלכה" — זו מלחמת עמלק; בזה שאנו מגלים לכלם, שהקדוש-ברוך-הוא מנהיג עולמו, והוא יתברך מלך, בזה בעצמו אנו לוחמים בעמלק. פי כל ענין המן-עמלק, לכסות את האמונה מעם ישראל. ובשביל זה מסתובבים כל-כף הרבה בני-אדם שבורים ורצוצים בחלישות הדעת, ואינם יודעים מה לעשות, אבל ברגע שמתגלה אליהם האמונה בבורא כל עולמים, על-ידי-זה נתבטלת קלפת המן-עמלק, וזוהי "שמחת פורים". לזאת, בני ובנותי היקרים! באו ונתחיל עכשו מהפורים הנה לשמח בהקדוש-ברוך-הוא בשמחה אין סופית, שתהלה לאל, נבראנו מזרע ישראל, ולא עשנו כגויי הארצות, אשר הם רוצחים בעלמא, הרוצחים את נשמות ישראל זה אלפים שנה בכל מיני מיתות משנות, מיתות אכזריות בלי שום הגיון כלל. וזכינו להיות במעמד הר סיני, פי כף אומרים חכמינו הקדושים, שכלל נשמות ישראל היו בהר סיני וקבלו את התורה. וזו השמחה הכי גדולה — "שמחת פורים" שיש לנו, לשמח שאנחנו יהודים

מאמינים בהקדוש-ברוך-הוא, ולועגים וצוחקים מכל אלו הנוצרים והקתולים, הביתוסים והצדוקים, הקראים, הריפורמים והקונסרבטיבים, הערב-רב ושאר הקלפות בכל מיני פנוייהם, שאינם מתבישים לדבר פתוח נגד הקדוש-ברוך-הוא, נגד התורה, ונגד קיום המצוות, אינם מתבישים לחלל שבת בפרהסיה, בר מינן, ולזלזל בכל המצוות, ואנחנו עם ישראל מקבלים על עצמנו בפורים אמונה בבורא כל עולמים, שזו שלמות "שמחת פורים"; כי אין עוד שמחה כשמחת האמונה, כי סוף כל סוף אם אדם מתבונן היטב בבריאה, רואה שהכל זה אלקות, ואלקות זה הכל, ומה שאנו רואים לפני עינינו דומם, צומח, חי, מדבר, הכל זה לבוש לגבי גלוי אין סוף ברוך הוא. לזאת בפורים נתגלה אור נפלא כזה, שכל השנה נעלם ונסתר מעיני בני-אדם. לכן אנו רואים, שכל השנה בני-אדם מתבישים לרקד ברחובות, מתבישים להיות בשמחה, כי חושבים פן ואולי יסתכלו עליהם כאלו יצאו מדעתם. ורבינו ז"ל אומר (ספר-המדות, אות אמת, סימן ל'): לפי הרחוק מן האמת בן מחזיק את הסור מרע לשוטה; והכל בא מחמת חסרון אמונה, כי אם היתה לנו אמונה ברוך ומזככת, היינו רוקדים ברחובות, ושמחים שאנו מאמינים באל עולם, אל יחיד שברא את כל העולמות כלם, ומחיה ומנהיה ומקים את כל הבריאה כלה; לזאת,

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! בְּפוּרִים הַזֶּה, בָּאוּ נַקִּים בְּשִׁלְמוֹת
 "שְׂמֵחַת פּוּרִים", עַל-יְדֵי שְׁנַקְבַּל עַל עֲצִמְנוּ אֲמוּנָה
 פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וּנְבַטֵּל אֶת הַגָּאוֹת וְהַיִּשּׁוֹת
 וְהַמְצִיאוֹת שְׁלָנוּ, וְנִדַּע שְׂאִין שׁוּם מְצִיאוֹת בְּלִעְדֵּי
 יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וּכְפִי שְׁנַחֲדִיר בְּעֲצִמְנוּ יְדִיעָה זֹו, שֶׁהַכֵּל זֶה
 אֱלֻקוֹת וְאֱלֻקוֹת זֶה הַכֵּל, עַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְהַכְנִיעַ אֶת
 קְלַפַּת הַמֶּן-עַמְלָק, שְׁרוּצָה לְכַסּוֹת אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא, לְהַעֲלִים אֶת הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ. אָבֵל אֲנַחְנוּ עִם
 יִשְׂרָאֵל מְגֻלִים אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְעֵינֵי כָל. וְכֵן
 אוֹמֵר הַנְּבִיא (יִשְׁעִיָּה מֵב): "אֲנִי הִנְיָ"ה קָרָאתִיךָ בְּצַדִּיק
 וְאַחֲזַק בְּיָדְךָ וְאַצְרִיךָ וְאַתְּנֶנֶךָ לְבְרִית עִם לְאוֹר גּוֹיִם, לְפָקֶחַ
 עֵינַיִם עוֹרוֹת לְהוֹצִיא מִמִּסְגַּר אֲסִיר מִבַּיִת כָּלָא יוֹשְׁבֵי
 חֹשֶׁךְ", שְׁעַם יִשְׂרָאֵל צְרִיכִים לְהִיּוֹת אוֹר לְגוֹיִים, לְהַאִיר
 לְכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, שְׂיֵשׁ בּוֹרָא כָּל עוֹלָמִים. לְזֹאת אוֹמְרִים
 חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (מְכִילְתָּא בְּשַׁלַּח): כְּשִׁישֵׁב הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא עַל כֶּסֶּא מְלָכוּתוֹ, וְתִהְיֶה הַמְּמַשְׁלָה שְׁלוֹ, בְּאוֹתָהּ
 שְׁעָה מְלַחֲמָה לְהִנְיָ"ה בְּעַמְלָק. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי
 הַיְּקָרִים, בָּאוּ וְנִרְאָה שְׂיִהְיֶה מְצַדְּנוּ גְלוּי אֱלֻקוֹת, שְׂאֲנַחְנוּ
 עִם יִשְׂרָאֵל נִגְלָה אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְעֵינֵי כָל, וְלֹא
 נִתְבַּיֵּשׁ מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׂבַעְעוֹלָם, נִשְׁמַר שִׁבְתָּ, נִתְעַטֵּף
 בְּצִיצִית, נִתְעַטֵּר עִם תְּפִלִּין בְּרִישׁ-גְּלוּי, נִתְפַּלֵּל אֶל
 הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְזוֹ שְׁלֵמוֹת "שְׂמֵחַת פּוּרִים", כִּי אִין
 עוֹד שְׂמֵחָה כְּשִׂמְחַת הָאֲמוּנָה, שְׂאָדָם מְאָמִין בְּהַקְּדוֹשׁ-

ברוך-הוא, וּאֲנַחְנוּ עִם יִשְׂרָאֵל, צְרִיכִים מְאֹד מְאֹד לְשִׂמְחָה, שְׂזַכֵּנוּ לְהַבְרִיא מְזֻרַע יִשְׂרָאֵל, וְלֹא עֲשֵׂנוּ כְּגִוְיֵי הָאָרְצוֹת, שֶׁהֵם רוֹצְחִים בְּדַם קָר, כְּאֲשֶׁר נֹכַחְנוּ בְּמִשְׁפָּךְ כָּל שְׁנוֹת גְּלִיּוֹתֵינוּ, וּאֲנַחְנוּ מְאֻמֵּינִים רַק בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וּבַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה.

ב.

אמונת חכמים

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! עֲלֵיכֶם לְזַכֵּר, שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת לְאֻמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲלֹא עַל-יְדֵי אֻמוּנַת חֲכָמִים, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (שְׁמוֹת יד, לא): "וַיֵּאֱמִינוּ בַּהֲיִ"ה וּבַמֶּשֶׁה עֲבָדוּ", אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (מְכִילֵתָא בְּשַׁלַּח): אִם בְּמִשְׁה הָאֱמִינוּ בַּה' לֹא כָּל שָׂכָן? אֲלֹא אֵי אֶפְשָׁר לְהַגִּיעַ לְאֻמוּנָה בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲלֹא עַל-יְדֵי שְׂמַקְדִּימִים אֻמוּנַת חֲכָמִים. לְזֹאת אֲנַחְנוּ רוֹאִים, שֶׁהֶמֶן-עַמְלֵק הִתְגַּבֵּר מְאֹד עַל מְרֻדְכֵי הַצַּדִּיק, וְרָצָה לְהַכְנִיעַ אוֹתוֹ, כִּי בְּכָל פַּעַם שֶׁרָאָה אֶת מְרֻדְכֵי שְׂאִינוּ כּוֹרַע וְאִינוּ מִשְׁתַּחֲוֶה לוֹ, נִכְנַס בְּעֵצָבִים, בְּכַעַס וּבְרָצִיחָה גְּדוּלָּה, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (אֶסְתֵּר ג, ה): "וַיִּמְלֹא הֶמֶן חֲמָה", וְלֹא הָיָה יָכוֹל לְסַבֵּל, שִׂישׁ אִישׁ יְהוּדֵי הַמְּאֻמֵּין בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּמְגַלָּה וּמְפָרְסֵם אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ לְעֵינֵי כָּל, וְאִינוּ מִפְּחָד מֵאָף בְּרִיָּה שְׁבַעוּלָם, אֲלֹא

מקבץ את כלל ילדי ישראל, ולומד עמָהֶם אָמוּנָה טהוֹרָה בְּבוֹרָא כָּל עוֹלָמִים, לְזֹאת, הַתְּנַכַּל לְמַרְדְּכֵי הַצְּדִיק. וְכֵן קוֹרָה בְּכָל דוֹר וָדוֹר, שְׁפָנְגֵד הַצְּדִיק הָאֵמֶת הַמְּגֵלָה אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְעֵינַי כֹּל, עוֹמֵד הָמָן הַרָשָׁע, וְרוֹצֵה רַק לְכַלּוֹת אוֹתוֹ, רַק לְשַׁבְּרוֹ, וּמוֹסֵר אוֹתוֹ בְּכָל מִינֵי מְסִירוֹת, מְסִית וּמְדִיחַ נִגְדוֹ. אָבֵל גְּדֹל כַּח הַצְּדִיק עַד אֵין סוּף, כִּי הַצְּדִיק דְּבוּק בְּחֵי הַחַיִּים בּוֹ יִתְבָּרֵךְ. וְזֶה הָיָה גְּדֹל כַּחוֹ שֶׁל מְרַדְּכֵי הַצְּדִיק, שֶׁהָיָה כָּל-כֶּף חָזַק בְּתַפְּלָה, עַד שֶׁעוֹרַר אֶת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, שָׁגַם-כֵּן יִתְפַּלְלוּ לְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְלֹא יִפְחָדוּ מִהָמָן-עַמְלֵק, אֲלֹא יֵצְאוּ בַּחֲוִצוֹת, וַיִּבְקְשׂוּ וַיִּתְחַנְּנוּ לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ. וְכֵף אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (שְׁמוֹת רַבֵּה, פְּרָשָׁה לַח, סִימָן ה'): מִי גָרַם לְמַרְדְּכֵי לָבוֹא לְיַדֵּי הַגְּדֹלָה הַזֹּאת? שֶׁהָיָה מִתְפַּלֵּל בְּכָל שָׁעָה; מֵאַחַר שֶׁרָאָה עֲצָמוֹ בַּגְּדֹלָה, לֹא זָז מִן הַתְּפִלָּה; מְרַדְּכֵי הַצְּדִיק לֹא הִגִּיעַ לְמַדְרָגָתוֹ, אֲלֹא עַל-יַדֵּי הַתְּפִלָּה, יוֹמָם וְלַיְלָה הָיָה מְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכָל אֲשֶׁר הָיָה צָרִיךְ בִּקְשׁ רַק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, וּבְזָכוֹת זֶה עָלָה לְגֹדְלָהּ. וּכְשֶׁעָלָה לְגֹדְלָהּ לֹא מֵעַט מִתְפַּלָּה, וְהַחֲדִיר בְּעַם יִשְׂרָאֵל גְּדֻלַּת הַתְּפִלָּה. שָׁזֶה הָעֲנִין שֶׁל אָמוּנַת חֲכָמִים, שְׁאֵנְחָנוּ צְרִיכִים לְהִתְחַזֵּק בְּאָמוּנַת חֲכָמִים בְּצְדִיקֵי הַדוֹר; כִּי בְּכָל דוֹר וָדוֹר יֵשׁ לְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא צְדִיקִים קְדוֹשִׁים, שֶׁהֵם בְּחִינַת מְרַדְּכֵי הַצְּדִיק, וְהֵם לוֹחְמִים מִלְחַמַת הַיְּגִי"ה

בְּרוּךְ הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ, הֵם אֲשֶׁר מַחְדִּירִים אֶת הַתּוֹרָה
 לְעַם יִשְׂרָאֵל, הֵם אֲשֶׁר מַחְזִירִים אֶת הָעֵטָרָה לְיִשְׁנָה, הֵם
 מַחְזִקִים וּמְעוֹדְדִים אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, שְׁלֹא יִתְפַּעְלוּ
 מִהֶמְזֶן-עֲמֶלֶק, שְׁלֹא יִתְבַּלְבְּלוּ מִהֶסְתֵּת הַקְּלָפוֹת וְהַסְטֵרָא
 אַחֲרָא וְהָעֵרְב־רַב, שְׁמִסִּיתִים וּמְדִיחִים נֶגֶד הַקְּדוֹשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא וְנֶגֶד כָּל הַקְּדוֹשׁ לְעַם יִשְׂרָאֵל, שְׁלֹא יִתְפַּעְלוּ
 מִהַגּוֹיִים הָרוֹצְחִים, שְׂרָצְחוּ אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּדַם קָר,
 בְּכָל מִינֵי מִיתוֹת מְשֻׁנוֹת וְאֶכְזָרִיוֹת. כִּי הַצְּדִיק הָאֵמֶת
 שֶׁהוּא מְרֻדְכִי, הוּא מְעוֹרָר וּמְעוֹדֵד וּמְשַׁמֵּחַ אֶת נִשְׁמוֹת
 יִשְׂרָאֵל, שְׁלֹא יִפְסִיקוּ לְהִתְפַּלֵּל אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 שְׂיִצְאוּ בַּחוּצוֹת, וְיִצְעֲקוּ אֶל הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ,
 וַיִּבְקְשׁוּ רַחֲמִים רַבִּים מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי
 הַיְּקָרִים! עֲקֹר "שְׁמַחַת פּוֹרִים" — לְהִתְחַזֵּק בְּאֱמוּנַת
 חֲכָמִים. וּמָה אָנוּ רוֹאִים? שְׁהֶמְזֶן-עֲמֶלֶק אֵינוֹ יָכוֹל לְסַבֵּל
 שְׂיִשׁ יְהוּדִים הַמְּאֲמִינִים בְּאֵל עוֹלָם וּבַחֲכָמִים הָאֱמֶתִיִּים,
 לְזֹאת הוּא בָּא עִם כָּל כַּחוֹת הַטְּמָאָה שְׁלוֹ, לְדַבֵּר עַל
 חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל, לְהִתְלוּצֵץ מִחֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר זֶה הִיָּה
 הַפֶּחַ שֶׁל הַמְּשֻׁכִּילִים וְהָעֵרְב־רַב וְהָאֲנִטִּישִׁמִּים, יִמַּח
 שְׁמֵם, בְּכָל הַדּוֹרוֹת — לְהִתְלוּצֵץ בְּרַבִּים מִחֲכָמֵי
 הַתּוֹרָה, לְבַזּוֹת אוֹתָם בְּרַבִּים. וְלָכֵן עֲקֹר "שְׁמַחַת פּוֹרִים"
 — לְהִתְחַזֵּק בְּאֱמוּנַת חֲכָמִים. וְאוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּוֹטִי-
 מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן סא), שְׁעַל-יְדֵי אֱמוּנַת חֲכָמִים, אָדָם
 יוֹדֵעַ אֵיךְ לְהִתְנַהֵג. כִּי הַמַּח שְׁלוֹ מְבָרַר וּמְזַכֵּךְ, וְיוֹדֵעַ

איך לעבר את זה העולם בשלום, אף בלי אמונת חכמים אדם אבוד לגמרי. לזאת, בני ובנותי היקרים! עקר "שמחת פורים" זה אמונת חכמים, שעלינו לקבל על עצמנו אמונת חכמים, להאמין בדברי צדיקים. ואם אנו שומעים שאחד מדבר נגד הצדיק, שהוא בחינת מרדכי, צריכים לדעת שזהו המן, כי כל הענין של המן היה נגד מרדכי, כי לא היה יכול לסבל בשום פנים ואפן את גדלתו של מרדכי הצדיק, לא היה יכול לסבל, שמרדכי הצדיק מקים תלמודי תורה בעבור הבנים, בתי-ספר בעבור הבנות, ולומד עמהם תורת הנו"ה ברוך הוא וברוך שמו, מלמדם איך לקיים מצוותיו יתברך. לזאת המן הרשע הוציא את כל החצים שלו דיקא נגד מרדכי, כי לא היה יכול לסבל בשום פנים ואפן, והלך למסרו בכל מיני מסירות, אבל לא הצליח; כי מרדכי הצדיק יותר חזק ממנו. ולבסוף המן נתלה, ומרדכי הצדיק נתגלה בכל העולם כלו. לזאת, בני ובנותי היקרים! עכשו בזמן "שמחת פורים", עקר השמחה זה אמונת חכמים, שאנו מאמינים בחכמי ישראל, ושומעים בקולם, בקול הצדיקים המחזירים עטרה לישנה. לזאת, בני ובנותי היקרים! אמונת חכמים זהו היסוד ביהדות, ואם תשמעו פלבים נובחים נגד החכמים, חכמי התורה, תדעו לכם, שהם פלבי המן, כי לא ימלט שמי שעמדו רגליו על הר סיני,

שִׁידְבֵר נֶגְד הַצְדִיק הָאֵמֶת הַדְּבִיק בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, שְׂאִינוּ מְסִיחַ דַּעְתּוֹ מִמֶּנּוּ יִתְבַרֵךְ כְּרַגְעַ. וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (פְּסִיקְתָא וּבְתִי): הָרִי הַכָּלֵב בָּא וְנוֹשֵׁף אֶתְכֶם — זֶה עֲמָלֵק; הֵינוּ שְׂעַמְלֵק נִקְרָא כָּלֵב. לְזֹאת אֲנַחְנוּ צְרִיכִים מְאֹד מְאֹד לְהִשְׁמַר מִקְלַפֶּת עֲמָלֵק, מִהַכָּלֵב הַזֶּה שֶׁלֹּא יָבוֹא לְנוֹשֵׁף אוֹתָנוּ. וְעַקֵּר נְשִׁיכֵת עֲמָלֵק, שְׂמַכְנִיס בְּאֵדָם קְרִירוֹת, שְׂמַכְנִיס בְּאֵדָם סְפָקוֹת בְּאַמוּנָה — "הֵישׁ הוֹי" הַבְּקָרְבָנוּ אִם אֵין". לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עַקֵּר "שְׂמַחַת פּוֹרִים" הוּא — עַל-יְדֵי אֲמוּנַת חֲכָמִים, שְׂעָלֵינוּ לְהִתְחַזֵּק מְאֹד בְּאַמוּנַת חֲכָמִים, לְשִׁמְעַ בְּקוֹל חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל. בָּאוּ, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, וְנִזְרַק אֶת הַשֶּׁכֶל הַמְדַמָּה שְׁלָנוּ, בָּאוּ וְנִטָּה אֶזֶן אֶל חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל, הַעוֹסְקִים לְהַחְזִיר אֶת הָעֵטָרָה לְיִשְׁנָה, בָּאוּ וְנִחְזַק אֶת יְדֵי הַחֲכָמִים. וְזוֹ "שְׂמַחַת פּוֹרִים", שְׂאַנְחָנוּ זוֹכִים לְהֶאֱמִין בְּחֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל, וְשׁוֹמְעִים בְּקוֹלָם, וְלוֹמְדִים אֶת סְפָרֵיהֶם הַקְדוּשִׁים. כִּי הַצְדִיקִים הַגְּדוֹלִים נִכְלָלִים לְגַמְרֵי בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ, וְאֵי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיגֵם בְּשׁוּם פְּנִים וְאַפֶּן; כִּי הַצְדִיק כָּל-כֶּף גְּדוֹל, עַד שְׂמַבְחוּץ אֵין רוֹאִים עָלָיו כְּלוּם, וְאַדְרָבָה רוֹאִים תְּכֵלִית הַהֶפֶךְ, כְּמוֹ שְׂגָלָה לָנוּ רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטִי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קמג), שְׂחֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים אוֹמְרִים (יְדִים, פָּרָק ג'): כָּל הַשִּׁירִים קִדָּשׁ, וְשִׁיר הַשִּׁירִים קִדָּשׁ-קִדָּשִׁים; שְׁלֹמָה הַמֶּלֶךְ חִבֵּר שְׁלֹשָׁה סְפָרִים: מִשְׁלֵי, קִהֵלֶת, שִׁיר הַשִּׁירִים.

במשלי ובקהלת יש לבני-אדם השגה, אבל בשיר השירים, אין לשום בריה השגה, אדרבה שיר השירים נדמה כספר של שירים, שירי אהבה. ובאמת אומרים חכמינו הקדושים (שם): כל העולם כלו לא ראוי ליום שנתגלה בו שיר השירים; מרב סודות התורה שיש בו. ואומר רבנו ז"ל, פן הדבר, הצדיק האמת מבחון אין רואים עליו שום דבר, ודרבה חושבים עליו מה שחושבים, אבל בפנימיות הוא חתיכת אור, כי הוא מגלה את האור אין סוף ברוך הוא לנשמות ישראל. לזאת, בני ובנותי היקרים! עלינו לכבד וליקר את הצדיק, כי הוא קדש קדשים. ומתי יכולים להפיר את הצדיק? אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן קעג): על-ידי הכתב יכולים להפיר את הנפש, את פנימיות הנפש. כשרואים את הספרים שלו המלאים חכמה אלקית, מלאים זיו ואור, מלאים התחזקות, מלאים שמחה, דיקא על-ידי הכתב יכולים להפיר את הצדיק. וכן אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן קצב), שפניו, שכלו וחכמתו של הצדיק הם בתוך הספר, ומי שרוצה להפיר את הצדיק באמת, שילמד את הספרים שלו. וזו "שמחת פורים" – שיש אמונת חכמים, שמאמינים בספרי הצדיק ולומדים בהם, ומפיצים אותם לכלל נשמות ישראל. לא-כן הזמן הרשע גם-כן כתב ספרים, כמו שכתוב (אסתר ח, ה): "להשיב את הספרים מחשבת

הַמֶּן" וגו'; ; אַבְל הַסְּפָרִים שְׁלוֹ הָיוּ נִגְדַת הָאֱמוּנָה, נִגְדַת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, נִגְדַת הַתּוֹרָה, נִגְדַת הַמְּצוּוֹת, וְנִגְדַת כָּל הַקְּדוּשׁ לְעַם יִשְׂרָאֵל. גַּם הַמֶּן כָּתַב סְפָרִים, אַבְל הָיוּ מְלֵאֵי לִיצְנֻת וּכְפִירוֹת; כִּי זֶה לְעֵמֶת זֶה, כְּנִגְדַת מְרֻדְכֵי הַצְּדִיק הַמְּגֻלָּה אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, כְּדַכְתִּיב (אָסְתֵּר ט, כ): "וַיִּכְתֹּב מְרֻדְכֵי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וַיִּשְׁלַח סְפָרִים אֶל כָּל הַיְּהוּדִים" וגו', שֶׁהַכְּתָב שֶׁל מְרֻדְכֵי הַצְּדִיק נִתְּגַלָּה בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, זֶה הַמֶּן-עֲמֶלֶק לֹא יָכוֹל הָיָה לְסֵבֶל. וּבְשִׁבִיל זֶה עָשָׂה כָּל מִינֵי פְּעֻלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם לְבִטֹּל אֶת סְפָרֵי הַצְּדִיק הָאֵמֶת, וְגַם הוּא כָּתַב סְפָרִים, אַבְל סְפָרֵי הַצְּדִיק הָאֵמֶת, שֶׁהוּא בְּחִינַת מְרֻדְכֵי, גָּלוּ לְכָלֶם אֶת אֲמִתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ. שְׁזֶה מֵה שֶׁכָּתוּב (אָסְתֵּר ו, ב): "וַיִּמָּצֵא כְּתוּב אֲשֶׁר הִגִּיד מְרֻדְכֵי", שֶׁכָּלֶם מְצָאוּ בְּכַתְבֵי הַצְּדִיק הָאֵמֶת גְּלוּי אֱלֻקוֹת, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִתְּבַטְּלָה כָּל הַזְּהֵמָה שֶׁל סְפָרֵי הָאֱפִיקוֹרְסוֹת שֶׁל הַמֶּן הַרְשָׁע, כַּמּוּבָא בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן יז), שֶׁעַל-יְדֵי הַכְּתָב שֶׁל הַצְּדִיק מִתְּגַבְּרִים, כִּי מוּצָאִים הֵפֶךְ אֱמוּנָתָם בְּתוֹךְ סְפָרֵיהֶם דִּיקָא, וְזֶה הַמֶּן-עֲמֶלֶק לֹא יָכוֹל לְסֵבֶל, וְלָכֵן מִי שֶׁחוֹלֵק עַל סְפָרִים הַמְּגֻלָּים אֶת אֲמִתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, הוּא בְּכֻלָּל הַמֶּן-עֲמֶלֶק, יִמַּח שְׁמוֹ, וְכֵן מוּבָא בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן לב), שֶׁעַל-יְדֵי סְפָרֵי הַצְּדִיק הָאֵמֶת נִתְּבַטְּלִים סְפָרֵי מִינּוֹת וּכְפִירוֹת מִהָעוֹלָם. לְזוֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! עֲקֹר

"שְׁמַחַת פּוּרִים" זֶה אַמוּנַת חֲכָמִים, שְׁעָלֵינוּ לְהִתְחַזֵּק בְּזֶה, וְלִלְמַד אֶת הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁל חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל, חֲכָמֵי הַתּוֹרָה, וְלִבְרַח מִכָּל הָעֲתוּנִים וּמִכָּל הַזְּבָל שֶׁל הַמֶּן-עֲמָלֵק, שְׁמַדְפִּיס בְּכָל יוֹם עֲתוּנִים חֲדָשִׁים, הַמְּלֵאִים נֶאֱוָף וּכְפִירוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת, הַמְּלֵאִים לַעֲג וּבוֹז נֶגֶד חֲכָמֵי הַתּוֹרָה. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! עֲקֹר "שְׁמַחַת פּוּרִים" הוּא רַק עַל-יְדֵי שְׁנַרְחִיק מֵאֲתָנוּ אֶת הָעֲתוּנִים הָרָעִים, שֶׁהֵם סְפָרֵי הַמֶּן, הַמְּלֵאִים כְּפִירוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת, הַלּוֹעֲגִים עַל מְנַהֲיֵי יִשְׂרָאֵל, עַל מְצוּוֹת הַיְי"ה בְּרוּךְ הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ, עַל תּוֹרַת ה' וְחֲכָמֶיהָ, וּבְזֶה שְׁנַתְחַזֵּק בְּאַמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ וּבְחֲכָמֵי הַדּוֹר, זֶה "שְׁמַחַת פּוּרִים" הַכִּי גְדוֹלָה.

ג.

אַחֲדוּת יִשְׂרָאֵל

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! עֲקֹר "שְׁמַחַת פּוּרִים" זֶה אַחֲדוּת יִשְׂרָאֵל; שְׁעַם יִשְׂרָאֵל צְרִיכִים לְאַחַד עֲצָמָם בְּצוּתָא. הַגִּיעַ הַזְּמַן שֶׁנִּתְאַחַד בֵּינֵינוּ, מִסְפִּיק שְׁנֵאָה הַהוֹרֶסֶת כָּל חֻלְקָה טוֹבָה, שְׂזוּהֵי קְלַפַּת הַמֶּן-עֲמָלֵק, שְׁאָמַר (אֶסְתֵּר ג, ח): "יִשְׁנֹו עִם אֶחָד מִפְּזֹר וּמִפְּרֹד"; כִּי כָּל כַּחוּ הוּא הַפְּרֹד וּמִשְׁל', וְאֵינוּ יָכוֹל לְסַבֵּל שְׁנֵשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מִתְאַחֲדִים יַחַד, אוֹהֲבִים אֶחָד אֶת הַשְּׂנִי, כִּי כָּל

עֲנִינוּ הוּא רַק פְּרוּדִים, וּמְסִית וּמְדִיחַ יוֹמָם וְלַיְלָה
 נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל זֶה נֶגְדַּד זֶה וְכוּ', הָעֶקֶר שְׂיֵהִיָּה רִיב
 וּמַחְלָקַת, שְׁלֹא יֵהִיָּה שְׁלוֹם בֵּין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל; כִּי
 בְּרַגְעַ שֵׁשׁ שְׁלוֹם בְּיִשְׂרָאֵל, אֵין לוֹ מֵה לַעֲשׂוֹת בְּזֵה
 הָעוֹלָם. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! עֶקֶר "שְׂמַחַת
 פּוּרִים" זֶה אַחַדוֹת וְאַהֲבָה בֵּין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, לְהִתְאַחַד
 עִם כָּל יְהוּדֵי, לְאַהֲבַת כָּל יְהוּדֵי, אֲשֶׁר זֶה הִיְתָה עֲבוּדַת
 אֶסְתֵּר הַמְּלָכָה, שְׂאֲמָרָה (אֶסְתֵּר ד, טז): "לֵךְ כָּנַס אֶת כָּל
 הַיְּהוּדִים"; כִּי עֶקֶר עֲבוּדַת הַצְּדִיקִים בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, זֶהוּ
 רַק לְאַחַד אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּיַחַד. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי
 הַיְּקָרִים! עֲכָשׁוּ בְּפוּרִים, זְכְרוּ הַיֵּטֵב, שְׂעֶקֶר "שְׂמַחַת
 פּוּרִים" זֶה אַהֲבָה וְאַחַדוֹת שְׂתֵהִיָּה בֵּינֵינוּ. עֲלֵינוּ לְאַחַד
 אֶת כָּל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, לְסַלֵּק מֵאַתָּנוּ אֶת כָּל מִינֵי
 שְׂנְאֵת חֲנָם, שְׂבִשְׂבִיל זֶה אֲנַחְנוּ סוּבְלִים עֲדִין אֶת הַסֶּבֶל
 הַנּוֹרָא הַזֶּה סֶבֶל הַגְּלוּת. כִּי כִּף אֹמְרִים חֲכָמֵינוּ
 הַקְּדוּשִׁים (יֹמָא ט), שְׂמַקְדָּשׁ שְׁנֵי חָרֵב מִפְּנֵי שְׂתֵהִיָּה בּו
 שְׂנְאֵת חֲנָם, לְלַמְדֵךְ שְׂשִׁקוּלָה שְׂנְאֵת חֲנָם כְּנֶגְדַּד שְׁלֹשׁ
 עֲבֻרוֹת הַכִּי חֲמוּרוֹת: עֲבוּדָה זָרָה, גְּלוּי עֲרִיוֹת וּשְׂפִיכוֹת
 דְּמַיִם; בְּזֵה שְׂיֵהוּדֵי שׁוֹנָא, חֶסֶךְ וְשְׁלוֹם, יְהוּדֵי שְׁנֵי, הוּא
 כְּעוּבֵד עֲבוּדָה זָרָה מִמָּשׁ; כָּל-כִּף חֲמוּרָה הַשְׂנְאָה שְׁל
 יְהוּדֵי נֶגְדַד זוּלְתוֹ. וְזוֹ עֲבוּדַת הַמֶּן-עֲמֵלֵק — לְהַחְדִּיר
 שְׂנְאָה בֵּין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. וְאֲנוּ עֲדִים לְכִף, שְׂזוּרְעִים
 שְׂנְאָה בְּרַחוּב, לְשְׂנֵא יְהוּדִים שׁוּמְרֵי תוֹרָה וּמִצְוֹת, וּמֵי

אֲחֵרָאֵי לָזֶה? הַמֶּן-עֲמֵלֵק. כִּי לֹא יִמְלֹט יְהוּדֵי שְׁעָמְדוּ רַגְלָיו עַל הַר סִינַי, שְׂיַדִּיחַ נֶגֶד יְהוּדֵי שְׁנַי, מִכָּרַח לִהְיוֹת שֶׁהוּא מִזְרַע הַמֶּן-עֲמֵלֵק. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֵקֶר "שְׁמַחַת פּוּרִים", זֶהוּ רַק אֲהַבַת יִשְׂרָאֵל, שְׁנֵאֵהָב אֶת כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר זֶה הַמְצָנָה שְׁצוּוּנוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (אָסְתֵּר ט, ט): "וּמְשֻׁלּוּחַ מְנוֹת אִישׁ לְרַעְהוּ וּמִתְּנוֹת לְאֶבְיוֹנִים"; שְׁזֵהוּ סִמּוֹל הָאֲהָבָה, שְׁאֲחַד עוֹזֵר לְזוּלָתוֹ; רוּאִים אֶבְיוֹן, נוֹתְנִים לוֹ צְדָקָה. וְאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, חֵלֵק א', סִימָן קו), שְׁעֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַצְּדָקָה לְעֹזֵר לְזוּלָת גַּם בְּרוּחָנִיּוֹת. רוּאִים יְהוּדִים רְחוּקִים מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עוֹזְרִים לָהֶם לְקַרְבָּם אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, כִּי אֵין עֲנִי אֶלָּא בְּדַעַת, עֲנִי הַרְחוּק מִדַּעַת הָאֲמֵת, רְחוּק מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁבוּר וְרָצוּץ, וּפְלוּנֵי בָּא וּמְחֻזְקוֹ וּמְעוֹדְדוֹ וּמְשֻׁמְחוֹ, וּמְכַנִּים בּוֹ אֲמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, זֶה הַצְּדָקָה הַכִּי גְדוּלָה, וְזֵהוּ 'מִתְּנוֹת לְאֶבְיוֹנִים'. וְכֵן בְּגִשְׁמִיּוֹת צְרִיף לְעֹזֵר לְאֶבְיוֹנִים, אֲשֶׁר זֶה הַמְצָנָה הַכִּי גְדוּלָה; כִּי גְדוּלָה צְדָקָה מְכַל הַמְצָוֹת שְׁבִתוֹרָה. לְזֹאת עֵקֶר "שְׁמַחַת פּוּרִים" — לְתַת צְדָקָה לְעֲנִיִּים, מִתְּנוֹת לְאֶבְיוֹנִים, לְעֹזֵר לְזוּלָת, לְצֵאת מֵעֲצָמֵנוּ, "וּמְשֻׁלּוּחַ מְנוֹת אִישׁ לְרַעְהוּ", לְשֻׁלַח מִתְּנוֹת זֶה לָזֶה. וּבְזֶה שְׁנֵתֵּאֲחַד יַחַד, בְּזֶה נִכְנִיעַ אֶת הַמֶּן-עֲמֵלֵק, בְּזֶה נִכְנִיעַ אֶת הָעֶרְב־רַב; כִּי כָּל הַכַּח שְׁלָהֶם הוּא רַק עַל-יְדֵי שְׁאוּרְעִים פְּרוּדִים בֵּין נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, אֵינָם יְכוּלִים לְסַבֵּל, שְׁעַם

יִשְׂרָאֵל מִתְאַחֲדִים יַחַד. כִּי שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁלוֹם. וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (וַיִּקְרָא רַבָּה, פְּרָשָׁה ט', סִימָן ט'): גְּדוֹל שְׁלוֹם, שְׁכָל הַבְּרָכוֹת וְטוֹבוֹת וְנִחְמוֹת, שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְבִיאָם עַל יִשְׂרָאֵל — חוֹתָמִים בְּשְׁלוֹם; וְזֶה מִתְגַּלֶּה בְּפוּרִים. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! עַקֵּר "שְׁמַחַת פּוּרִים", זֶה רַק אַחֲדוֹת בֵּין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, שֶׁנִּתְאַחַד יַחַד, נֹאֵהֵב אֶחָד אֶת הַשְּׁנִי, נִמְסָר אֶת נַפְשׁוֹ אֶחָד בְּשִׁבִיל הַשְּׁנִי, שֶׁזֶה עַקֵּר "שְׁמַחַת פּוּרִים" — וּמְשָׁלוּחַ מְנוֹת אִישׁ לְרֵעֵהוּ וּמִתְנֻנּוֹת לְאַבְיוּנִים. וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (מִדְּרַשׁ אֲגָדָה): הָעוֹלָם הַזֶּה — מִפְּנֵי שְׂאִינָם מִתְחַבְּרִים זֶה עִם זֶה, מְקַנְאִים זֶה לְזֶה, אֲבָל לְעֵתִיד לָבֵא, כְּשִׁיתְּחַבְּרוּ זֶה לְזֶה — יִתְעַלּוּ; כְּשִׁיתְּגַלֶּה הָאוֹר אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ, אֲזִי יִתְחַבְּרוּ עִם יִשְׂרָאֵל וְיִתְעַלּוּ עֲלֶיהָ אַחֵר עֲלֶיהָ. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! בָּאוּ עִתָּה מִהַפוּרִים הַזֶּה לְהַשְׁלִיךְ אֶת הַקְּנָאָה וְהַשְּׂנָאָה וְהַגְּזֵעָנוּת, הַרְשָׁעוֹת וְהָאֲכֻזְרִיּוֹת שֶׁנִּטְבְּעָה בְּתוֹכֵנוּ, נַעֲקֹר אֶת הָרַע וְהַשְּׂנָאָה שֶׁחֲדָרוּ לְלִבֵּנוּ, וְנִתְחִיל לְאַהֲבָה אֶת כָּל יְהוּדֵי בְּאֶשֶׁר הוּא יְהוּדִי, כִּי כָּלֵנוּ בְּנֵי אֲבֹרָהֵם, יִצְחָק וְיַעֲקֹב, וְאַמּוֹת הָעוֹלָם כָּלֵם שׁוֹנְאִים אוֹתָנוּ, וְלֹא יוֹעִיל עַל כֵּן שׁוֹם דְּבָר, כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי (סִפְרֵי בְּהַעֲלוֹתָהּ ט, י'): הַלְכָה הִיא בִּידוּעַ שֶׁעָשׂוּ שׁוֹנְאֵי לְיַעֲקֹב; אַמּוֹת הָעוֹלָם שׁוֹנְאִים אֶת כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל, וְאַנְחָנוּ עֲדִים לְאֶשֶׁר קָרָה לָעַם

יִשְׂרָאֵל בְּמִשְׁפַּח אֲלָפִים שָׁנוֹת גְּלוּת, שְׁהֲרָגוּ, חָנְקוּ, שָׂרְפוּ,
 רָצְחוּ וְצָלְבוּ אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּמִי? כָּלֵל אַמּוֹת
 הָעוֹלָם, וְלֹא הִשְׁתַּנּוּ כָּלֵל, עֲדִין הַשְּׁנֵאָה הָעֲמֻקָּה נִגְדָּנוּ
 שְׂרִירָה וְקִיָּמָה, כְּמֵאֲמָרָם ו"ל (שְׁבַת פּט:) מֵאִז שָׁעַם
 יִשְׂרָאֵל קָבְלוּ אֶת הַתּוֹרָה בְּסִינַי, יָרְדָה שְׁנֵאָה לְעוֹלָם,
 וְאַמּוֹת הָעוֹלָם שׁוֹנְאִים אֶת עַם יִשְׂרָאֵל, אֵינָם יְכוּלִים
 לְסַבֵּל שֵׁשׁ עַם הַמְּאֻמֵּינִים בְּאֵל עוֹלָם, אֵל אֶחָד, וְלֹא
 יְבוֹאוּ וּיְסַפְּרוּ עֲכָשׁוּ סְפוּרֵי בָדִים, שֶׁהֵם חֲפָצִים בְּאַהֲבָה
 וּבְשֵׁלוֹם, כִּי הֵם מְלֵאִים שְׁנֵאָה כְּלִפְנוֹ, וְהַטְּבִיעוּ אֶת
 אִירוּפָּה הַיְהוּדִית בְּדַמֵּי יְהוּדִיָּה, ה' יִנְקָם דָּמָם הַנִּקְי
 וְהַזֶּה, שֶׁנִּשְׁפַּךְ כַּמֵּים בְּכָל אֶתֶר וְאֶתֶר בְּאִירוּפָּה הַנוֹצְרִית,
 הַקְּתוּלִית וְהַפְּרוֹטֶסְטַנְטִית, הַלּוּתֶרְנִית וְהַפְּרֵבּוֹסְלִיטִית,
 מְסַפְּרֵד עַד סְבִיר, מְאֻקְרָאֵנָה עַד פּוֹלִין, מִיּוֹן וְעַד
 אַנְגְּלִיָּה, מְצַרְפֵּת עַד גְּרַמְנִיָּה הָאֲרוּרָה, וְהַכֵּל בְּעַדוּד
 הַכְּנִסְיּוֹת וְהַבִּישׁוּפִים, הַכְּמָרִים וְהַהֲגֻמוֹנִים, בְּהַשְׁפָּעַת
 הַמְּטִיף הָעֲלִיּוֹן הָאֲפִיפִיּוֹר, שֶׁמָּרוּ אֶת חֵייהֶם שֶׁל אַחֵינוּ
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּגִזְרוֹת אַכְזָרִיּוֹת, בְּגִרוּשֵׁין וּבְכָל מִינֵי
 עֲלִילוֹת דָּם. וְאָסוּר לָנוּ לְשַׁכַּח אֶת זֹאת, שֶׁזֶּה בְּכָלֵל:
 "זְכוּר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה לָךְ עַמְּלֶק" וְגו'. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי
 הַיְקָרִים! עַקֵּר "שְׁמַחַת פּוּרִים" — הִיא אַהֲבָה וְאַחֲדוּת
 שֶׁתְּהִיָּה בֵּין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה אַמּוֹת הָעוֹלָם
 לֹא יוּכְלוּ לָנוּ כָּלֵל. הַמְּסִיּוֹן לֹא יוּכַל לְתַפֵּס אֶת נִשְׁמוֹת
 יִשְׂרָאֵל וְלְהַעֲבִירָם עַל דָּתָם, שֶׁזֶּה הִיְתָה גְּזֵרַת הַמֶּן-עַמְּלֶק

— להעביר את עם ישראל על הדת, לכוללם בין הגויים. ומאין יש להמן-עמלק כחות לכולל את נשמות ישראל, ולחתן גויים עם יהודים, בר מינן? הכל בא רק מחמת שאין בינינו אחדות ואהבה, כל אחד מושך לכוון אחר, כל אחד מגביה עצמו על זולתו. אבל ברגע שאנחנו נתאחד יחד, ולא נקרא עוד שמות למפלגות, לא נעשה פלגים פלגים בין נשמות ישראל, בזה נכניע את קלפת המן-עמלק, המסיתה ומדיחה להתרחק מהבורא יתברך שמו. וכל אלו הרפורמים והקונסרבטיבים, הצדוקים והביתוסים והקראים, ושאר מיני שמות וכנויים שיש להם, לא נתן להם לכולל את נשמות ישראל בין הגויים. אדרבה אנו מאמינים רק בהקדוש-ברוך-הוא, אין לנו בזה העולם רק אותו יתברך, וזו "שמחת פורים" אמיתית. לזאת, בני ובנותי היקרים! מהפורים הזה, באו נתאחד יחד, ונשלים זה עם זה, ואם תמצאו אחד רשע מרשע, המסית ומדיח נגד נשמות ישראל, תדעו לכם, שזהו המן, וצריכים להזהר ממנו מאד, כי הוא בא בחנפנות, במתיקות ובאהבה, המן הרשע בא לנשמות ישראל בשלום ובטוב, ורצה להכשילם במה שהכשיל, אבל מרדכי הצדיק תכף-ומיד תפס את הטמאה שלו, והכריז צום לעם ישראל, להבדל מאמות העולם, ולצאת בחוצות ולצעק להקדוש-ברוך-הוא, ולגלות לכלם, שאנחנו עם

ישראל מאמינים רק באל עולם, יחיד ומיוחד, וצועקים: "הוי"ה הוא אלקים", "הוי"ה הוא אלקים". והקול הזה יצא מסוף העולם ועד סופו, עד שהמן-עמלק לא היה יכול להתגבר על עם ישראל. לזאת, בני ובנותי היקרים! עקר "שמחת פורים" זהו רק אחדות ואהבה בין נשמות ישראל, שעלינו להתחיל מהפורים הזה להשתדל שיהיה שלום ואחווה ורעות בינינו, ונחדל כפר מהשנאת חנם, ועל-ידי-זה נזכה ל"שמחת פורים".

ד.

אכילה ושתייה

בני ובנותי היקרים! עליכם לזכור, שבימי אחשורוש נכשלו עם ישראל באכילה ושתייה של טרפות ונבלות, וזה היה כח המן-עמלק, שבא אחר-כך להתגבר עליהם. כי כשאדם נכשל באכילת טרפות ונבלות, אזי הדם שלו נתעכר, עד כדי כך, שאינו יכול לקבל אמונה. ולזה אנו עדים, למה ואיך היה כח לערב-רב להעביר מליונים נשמות ישראל מעל דתם, איך הצליחו לעקר שבטים שלמים מעם ישראל, ולהעבירם על דתם, ולעשותם שונאי ישראל, בר מינון? הכל היה על-ידי שפטמו אותם באכילת טרפות

וּנְבִלוֹת, בְּשֵׁר הַחֲזִיר, הַשֶּׁפֶן וְהַגָּמֶל, רַחֲמָנָא לְצַלָּן.
 לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! עֵקֶר "שְׁמֵחַת פּוּרִים" זֶה
 אֲכִילָה וְשִׂתְיָה, שְׂצָרִיכִים לַעֲשׂוֹת סַעֲדָה בְּפוּרִים, לְאָכֵל
 רַק מֵאֲכָלִים כְּשָׂרִים, לְשִׁתּוֹת רַק מִשְׁקָאוֹת כְּשָׂרִים, וּבְזֶה
 שְׁנִקְבֵּל עַל עֲצֻמְנוֹ מֵהַיּוֹם וְהַלָּאָה לֹא לְאָכֵל שׁוּם
 מֵאֲכָלִים שְׂאִין עֲלֵיהֶם הַכָּשֵׁר טוֹב מִבֵּית-דִּין צָדֵק שֶׁל
 יְרֵאִים וְחֲרָדִים לְדַבֵּר ה', בְּזֶה נִבְטֵל אֶת הַכְּפִירוֹת
 וְהָאֲפִיקוֹרְסוֹת שְׁנִכְנְסוּ בְּנוֹ. וְכַמוֹכָא בְּדַבְרֵי רַבְּנוּ ז"ל
 (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן סב): דִּיקָא בְּעֵת אֲכִילָה, אָדָם
 יְכוּל לְזַכּוֹת לְהַגִּיעַ לְגִלּוּי אֱלֹקוֹת כְּזֶה, שְׂיִרְגִישׁ אֶת
 הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁנִמְצָא אֹתוֹ, עִמּוֹ וְאֶצְלוֹ, כְּדַכְתִּיב
 (רוֹת ב): "לַעֲת הָאֲכָל גִּשִׁי הַלּוֹם"; דִּיקָא בְּעֵת הָאֲכִילָה
 יְכוּלִים לְרַאוֹת אֶת הַשְּׂכִינָה. וְכֵן כְּתִיב (שְׁמוֹת כד, יא):
 "וַיַּחֲזוּ אֶת הָאֱלֹקִים וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׂתּוּ"; דִּיקָא אִם אָדָם
 אוֹכֵל מֵאֲכָלִים כְּשָׂרִים, וְשׁוֹתֵה מִשְׁקָאוֹת כְּשָׂרִים, יְכוּל
 לְרַאוֹת וְלַחֲזוֹת בְּנַעַם זִיו שְׂכִינַת עֲזוֹ יִתְבָּרֵךְ. וְלֹא כְּבִימֵי
 אַחְשׁוּרוּשׁ, שְׂאֵז נִכְשְׁלָנוּ בְּאֲכִילַת טְרֵפוֹת וּנְבִלוֹת. וּמָה
 אָנוּ רוֹאִים? שְׁבֻכָל דּוֹר וְדוֹר, הָעֶרְב־רַב שְׁמֵתָעֶרֶב
 בֵּינֵינוּ, מִכְּנִיס בְּנַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל טְרֵפוֹת וּנְבִלוֹת, בְּשֵׁר
 הַחֲזִיר, הַשֶּׁפֶן, הַחֲמוֹר וְהַגָּמֶל. וְאַתֶּם, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי
 הַיְּקָרִים! הַשְּׁמְרוּ מְאֹד מֵהַ שְׂאֵתֶם אוֹכְלִים, כִּי בְּנִקְל
 יְכוּלִים לְהַכְּשֵׁל בְּנְבִלוֹת וּטְרֵפוֹת, בְּלֹא לָשִׁים עַל לֵב.
 עַל-כֵּן קֹדֶם שְׂאֵתֶם אוֹכְלִים בְּשֵׁר, תְּבַדְּקוּ הֵיטֵב מִי הוּא

שְׁמַחַת פּוּרִים

רצט

הָרַב הַמְּכַשִּׁיר, מִי הוּא הַשּׁוֹחֵט?! וְאַל תֹּאכְלוּ סֶתֶם
בְּשֵׁר שְׂאִינְכֶם יוֹדְעִים מִיְהוּ הָרַב הַמְּכַשִּׁיר וְהַשּׁוֹחֵט, כִּי
זֶה בְּיַדְאֵי בְּשֵׁר שְׂפָנִים וְכוּ'. וּבִפְרָט שְׁלֹא תַחְרוּנָה מִמְּלָאִים
אֶת כָּל הָאָרֶץ עִם בְּשֵׁר הַחֲזִיר, וּמְכַשִּׁילִים אֶת נַשְׁמוֹת
יִשְׂרָאֵל בְּכָל מִיָּנִי מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרִים, שְׂזוּ גְזֵרַת הַקֶּמֶן-
עֲמָלֵק וְזָמְמוּ לְתַפֵּס אֶת נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. לְזֹאת, עֲקֹר
"שְׁמַחַת פּוּרִים" לְשִׁמּוֹר אֵילוּ מֵאֲכָלִים אוֹכְלִים, וּמֵהַיּוֹם
וְהַלָּא אֵל תִּכְנִיסוּ לְפִיכֶם שׁוֹם מֵאֲכָל שְׂאִין מְטֻבָּע עָלָיו
הַכֶּשֶׁר מְהֵדָר! אֵל תִּכְנִיסוּ שׁוֹם מוֹצֵר לְבֵיתְכֶם, שְׂאִין לוֹ
הַכֶּשֶׁר טוֹב מֵרַב מִפְּרָסָם בְּצִדְקָתוֹ וּבִירְאֵת שְׁמַיִם שְׁלוֹ!
אֵל תֹּאכְלוּ מֵאֲכָלִים בְּעֵלְמָא, עִם הַכֶּשֶׁרִים מְזִיפִים,
שֶׁהַשּׁוֹק מוֹצֵף בָּהֶם, כִּי רַק בְּדֶרֶךְ זֶה הָעֲרֹב-רַב יֵשׁ לָהֶם
כַּח לְהַעֲבִיר עַל הַדֵּת, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, וַיֵּשׁ לָהֶם הַכֶּשֶׁרִים
מִהָרַע-בְּנִים' שְׁלָהֶם, וְאֵלוּ הַמֵּאֲכָלִים מְעַרְבָּבִים אֶת
הַדָּם, שְׁלֹא תִכְנִס כָּבֵד הָאָמוּנָה הַקְּדוּשָׁה. וְכֵן עֲלִיכֶם
לְדַעַת, כִּי הַמֵּאֲכָלִים הִלְלוּ הֵם אֲשֶׁר גּוֹרְמִים לְאָדָם אֶת
כָּל הַמַּחְלוֹת וְהַחֲלָאִים רָעִים; כִּי מִמָּה שְׂאָדָם אוֹכֵל,
מִזֶּה נִתְּהֵי הַדָּם, וּכְשֶׁאָדָם אוֹכֵל טְרֵפוֹת, נִתְּעַכֵּר דָּמוֹ,
וְקָשָׁה לוֹ לְקַבֵּל גְּלוּי אֱלֻקוֹת, וְאִזּוּ נִדְבָקוֹת בּוֹ כָּל מִיָּנִי
מַחְלוֹת, כְּפִי שְׂאָנוּ שׁוֹמְעִים בְּכָל יוֹם וְיוֹם מִקְרִים
מוֹעֲזָעִים, הַכֹּל בָּא רַק מִחֲמַת שְׂאִין נִזְהָרִים לְאָכֵל
מֵאֲכָלִים כְּשֵׁרִים. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲקֹר
"שְׁמַחַת פּוּרִים" זֶה סַעֲדַת פּוּרִים, שְׂאָנוּ עוֹשִׂים סַעֲדָה

עם דגים ובשר, והשתיה כדת אין אונס, וכל המרבה
 הרי זה משבח; כי המן-עמלק רצה לכלות את נשמות
 ישראל, רצה להשמיד את הגופים, לאבד ולהרג את כל
 היהודים מנער ועד זקן טף ונשים ביום אחד, וכנגד זה
 אנו עורכים סעדת פורים, להראות להקדוש-ברוך-הוא,
 שמהיום והלאה אנו נשמר עצמנו במה שנכניס לפינו,
 נזהר מטרפות ונבלות, ואנו מקבלים על עצמנו מיום
 הפורים הזה לא לאכל שום בשר שאיננו מכירים את
 הרב המכשיר, לא נאכל שום מוצר, שאיננו יודעים מי
 נותן את ההכשר, כי גם בזה יש שועלים קטנים מחבלי
 כרמים, וישנם הרבה צבועים, הנותנים הכשרים,
 ומטביעים חותם על מיני מאכל, והם קלים, ריקים
 ופוחזים, עמי ארץ, אשר בשביל בצע כסף ימכרו את
 נשמתם הטמאה, ויכשילו את זולתם בכל מיני טורפות
 ונבלות, רחמנא לצלן. לזאת, בני ובנותי היקרים! עקר
 "שמחת פורים", שמהיום והלאה נשמר על קדשת
 וכשרות המאכלים, ונשתה 'לחיים' בהדור, ונתחזק
 ונתעודד ונשמח באין סוף ברוך הוא, ודיקא על-ידי
 "שמחת פורים" נזכה להגיע אל היעוד המיעד לנו
 שיתגלה לעינינו, ונשוב בתשובה שלמה, והקדוש-
 ברוך-הוא יבנה לנו את בית-המקדש, וכלנו נעלה
 לירושלים לאכל מן הזבחים, ולחזות בזיו השכינה.